

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Rozhodnutí evropské veřejné ochránkyně práv ve věci 1527/2016/LM týkající se stížnosti na obtěžování, kterou vyřizoval Evropský parlament

Rozhodnutí

Případ 1527/2016/LM - Otevřeno dne 12/07/2017 - Rozhodnutí ze dne 26/02/2018 -

Dotčený orgán Evropský parlament (Další šetření není důvodné) |

Věc se týkala stížnosti na obtěžování (včetně „násilného zastrašování“) na pracovišti, kterou předložil zaměstnanec jedné politické skupiny v Evropském parlamentu. Zaměstnanec se obrátil na veřejnou ochránkyni práv se stížností, že poradnímu výboru Parlamentu zabývajícimu se stížnostmi na obtěžování a prevencí obtěžování na pracovišti trvá posouzení jeho věci příliš dlouho. Poradní výbor dokončil toto posouzení v průběhu šetření veřejné ochránkyně práv a dospěl k závěru, že stížnost na obtěžování nebyla „odůvodněná“.

Šetření veřejné ochránkyně práv se netýká závěru poradního výboru, že stížnost na obtěžování nebyla „odůvodněná“. Veřejná ochránkyně práv se zaměřila na procesní otázky a shledala, že poradní výbor nedodržel časové lhůty stanovené pro šetření obtěžování v interních pravidlech výboru a tento nedostatek přispěl k celkovému nepřijatelnému zdržení při provádění činnosti poradního výboru.

Veřejná ochránkyně práv předložila Parlamentu řadu doporučení s cílem zajistit, že jeho šetření stížností na obtěžování jsou prováděna co nejrychleji a v souladu s okolnostmi každého jednotlivého případu, a zejména že jsou dodrženy konkrétní lhůty pro setkání se stěžovatelem a jinými relevantními osobami.

Doporučení veřejné ochránkyně práv vycházejí z toho, že veřejná ochránkyně práv uznává, že veřejnost musí vidět, že všechny subjekty EU mají zavedeny jasné a účinné postupy pro vyřizování stížností na obtěžování. Nedostatky v postupech Parlamentu by mohly – možná neoprávněně – vrhat špatné světlo na postupy boje proti obtěžování v celé veřejné službě EU obecně.



Skutečnosti předcházející stížnosti

1. Stěžovatel pracoval od června 2015 do dubna 2016 jako smluvní zaměstnanec politické skupiny v Evropském parlamentu. V září 2015 mu jeho politická skupina sdělila, že jeho smlouva bude ukončena. Ukončení jeho smlouvy nabylo účinnosti v dubnu 2016. Dne 8. prosince 2015 podal stěžovatel spolu se dvěma kolegy z téže politické skupiny stížnosti Poradnímu výboru Evropského parlamentu pro obtěžování a prevenci na pracovišti [1] (dále jen „poradní výbor“). Stěžovatel tvrdil, že je vystaven „obtěžování a rasismu na pracovišti, včetně násilného zastrašování“, kterého se dopustilo několik zaměstnanců politické skupiny a především jmenovaná vyšší osoba v rámci skupiny.

2. Dne 11. prosince 2015 stěžovatel udělil předsedovi poradního výboru povolení požádat politickou skupinu o povolení přezkoumat stížnost na obtěžování [2]. Dne 18. prosince 2015 požádal předseda poradního výboru generálního tajemníka politické skupiny o povolení zabývat se třemi stížnostmi na obtěžování. Generální tajemník skupiny udělil toto povolení dne 22. prosince 2015.

3. Dne 6. ledna 2016 stěžovatel požádal předsedu poradního výboru o aktuální informace o stavu své stížnosti na obtěžování. Předseda poradního výboru informoval stěžovatele, že politická skupina udělila povolení. Předseda poradního výboru se stěžovatele zeptal, zda dává přednost pohovoru v Bruselu nebo ve Štrasburku během následujícího plenárního zasedání (které bylo od 18. do 21. ledna 2016). Stěžovatel odpověděl, že si přeje být vyslechnut v Bruselu.

4. Dne 8. ledna 2016 generální tajemník politické skupiny navrhl předsedovi poradního výboru, aby byla jmenována vyšší osoba ve skupině odpovědná za schvalování dovolené za kalendářní rok a nepřítomnosti nejlépe schopna působit jako kontaktní místo pro vyšetřování stížností na obtěžování. Tato starší osoba byla tatáž seniorka, kterou stěžovatel označil za primární odpovědnou za údajné obtěžování. Dne 26. února 2016 zaslal předseda poradního výboru této vedoucí osobě e-mail, v němž vyzval skupinu, aby kontaktovala zaměstnance, proti nimž byly podány stížnosti na obtěžování, a aby stěžovatele pozvala na schůzi s poradním výborem v Bruselu dne 14. března 2016.

5. Poradní výbor stěžovatele vyslechl dne 14. března 2016. V období od března do září 2016 rovněž vyslechla svědky a další dotčené zaměstnance (celkem dotazovala devět osob).

6. Poradní výbor dokončil posouzení tří stížností dne 4. října 2016. Závěr poradního výboru týkající se stížnosti stěžovatele na obtěžování, která spočívala v tom, že tvrzení o obtěžování bylo „nepodložené“, byl předán generálnímu tajemníkovi politické skupiny dne 12. října 2016. Generální tajemník politické skupiny tuto zprávu potvrdil dne 27. října 2016. Poradní výbor zaslal tuto zprávu stěžovateli dne 1. prosince 2016.

7. Dne 19. října 2016, tedy předtím, než byl stěžovatel informován o výsledku šetření



obtěžování, se stěžovatel obrátil na veřejného ochránce práv.

Šetření

8. Veřejná ochránkyně práv zahájila šetření stanoviska stěžovatele, že poradnímu výboru trvá příliš dlouho, než aby provedl šetření stížnosti na obtěžování.

9. Když byl v průběhu tohoto šetření informován o výsledku šetření, stěžovatel rovněž uvedl, že je nesprávné, že poradní výbor nedokončil šetření v době, kdy ještě pracoval pro Evropský parlament, a že poradní výbor se nemýlil, že mu neposkytl úplnou závěrečnou zprávu o šetření, ale pouze shrnutí. Veřejná ochránkyně práv se rozhodla zahrnout tyto otázky do svého šetření.

10. V průběhu šetření obdržela veřejná ochránkyně práv odpověď Parlamentu na řadu konkrétních otázek, které vznesla.

11. Rozhodnutí veřejného ochránce práv zohledňuje argumenty a názory předložené stranami.

Jednání poradního výboru s vyšetřováním

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

12. Parlament vyjádřil názor, že celková doba trvání postupu (sedm měsíců od prvního pohovoru do konečného závěru) není nepřiměřená vzhledem k velkému počtu dokumentů, které musí poradní výbor přezkoumat, vzájemným vztahům se dvěma dalšími stížnostmi téže politické skupiny (je vhodné konzultovat všechny tři stěžovatele ve stejný den), jakož i k procedurálním důsledkům nutnosti požádat politickou skupinu o povolení k řešení této záležitosti.

13. Podle Parlamentu vzhledem k tomu, že poradní výbor musel získat povolení od politické skupiny, délka jednání neporušila vnitřní pravidla poradního výboru [3] (dále jen „vnitřní pravidla“). Parlament rovněž tvrdil, že poradní výbor posuzuje každý případ důkladně a nezávisle na tom, zda je stěžovatel stále zaměstnancem Parlamentu. Poradní výbor neměl žádný vliv na rozhodnutí o propuštění stěžovatele a toto rozhodnutí nemělo žádný vliv na jeho zjištění.

14. Veřejná ochránkyně práv se dotázala, zda Parlament považuje za užitečné, aby vnitřní předpisy stanovily dodatečné procesní lhůty pro vyšetřování poradního výboru, pro dokončení případu a pro informování stěžovatelů (kromě počátečních lhůt pro slyšení stěžovatele a dalších příslušných zaměstnanců). Parlament odpověděl, že by mohlo být kontraproduktivní uložit poradnímu výboru povinnost dokončit své posouzení v určité lhůtě s ohledem na náročnou povahu jeho povinností. Poradní výbor má povinnost důkladně přezkoumat všechny argumenty a dokumenty poskytnuté stěžovatelem. Musí rovněž zaručit právo obhajoby osoby obviněné z



obtěžování a často vyslechnout další zaměstnance, aby získali úplný obraz. Poradní výbor může v případě potřeby přijmout předběžná opatření na ochranu jedné ze stran sporu. Poradní výbor může vydat takové doporučení orgánu oprávněnému ke jmenování v kterékoli fázi řízení. Parlament uvedl, že vzhledem k jeho úloze a počtu případů považuje zdroje poradního výboru za dostatečné.

15. Parlament nakonec uvedl, že dokument se závěry poradního výboru, který byl sdělen stěžovateli, je stejný jako dokument sdělený generálnímu tajemníkovi politické skupiny.

Hodnocení veřejného ochránce práv

16. Obtěžování je velmi vážná záležitost. Jeho existence poškozuje oběti, v mnoha případech vážně. Osoby, které mají pocit, že byly obtěžovány a které měly odvahu přednést své obavy příslušným orgánům ve svých institucích, jsou zranitelné. Musí být okamžitě ujištěni, že jejich obvinění budou řešena seriózně a včas. Neschopnost řešit obvinění z obtěžování vážně a včas poškozuje orgány, kde jsou obvinění z obtěžování vznesena.

17. Veřejný ochránce práv chápe, že v závislosti na složitosti případu, včetně počtu dokumentů, které je třeba prošetřit, a počtu svědků, kteří mají vyslechnout, se doba potřebná k řešení stížností na obtěžování bude v jednotlivých případech lišit. Instituce by neměla omezovat rozsah nebo úplnost vyšetřování pouze proto, aby bylo rychle ukončeno. V tomto konkrétním případě veřejný ochránce práv přezkoumá, zda byly dodrženy lhůty stanovené vnitřními pravidly pro vyšetřování obtěžování a zda byly konkrétní kroky přijaté v rámci šetření učiněny v přiměřené lhůtě.

18. Podle vnitřních předpisů vyslechne poradní výbor stěžovatele, osobu obviněnou z obtěžování a případně další dotčené zaměstnance [4]. Stěžovatel *musí být* vyslechnut do deseti pracovních dnů od jeho žádosti a *musí* vyslechnout ostatní zaměstnance do jednoho měsíce od setkání se stěžovatelem [5]. Použití slova „musí“ ve vnitřních pravidlech neponechává žádný prostor k pochybnostem o opodstatněnosti těchto lhůt.

19. V tomto případě byl stěžovatel poprvé vyslechnut více než **tři měsíce** poté, co podal stížnost na obtěžování u poradního výboru. Kromě toho nebyli všichni ostatní zaměstnanci vyslechnuti do jednoho měsíce od setkání poradního výboru se stěžovatelem. Některé z nich byly vyslechnuty až **čtyři měsíce** po setkání se stěžovatelem.

20. Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že poradní výbor požádal politickou skupinu o povolení dříve, než se touto otázkou zabýval. Základ pro to není jasný, protože vnitřní předpisy takové ustanovení neobsahují. Stěžovatel však do tří dnů od podání stížnosti souhlasil s tím, že poradní výbor osloví politickou skupinu a politická skupina vydá souhlas do čtyř dnů (z nichž dva byly o víkendu). Tato procedurální fáze způsobila zpoždění celkem o pět pracovních dnů; nevysvětluje však, proč trvalo poradnímu výboru více než tři měsíce, než se se stěžovatelem setkal.



21. Parlament argumentoval tím, že k uspořádání pohovoru se stěžovatelem je zapotřebí více času, neboť je žádoucí vyslechnout všechny tři stěžovatele ve stejný den. Veřejný ochránce práv v této souvislosti konstatuje, že vnitřní předpisy stanoví, že poradní výbor *soucítě naslouchá* každé osobě, která se domnívá, že je obětí obtěžování, a *poskytne jí veškerý potřebný čas a pozornost* [6]. Účelem tohoto ustanovení je jednoznačně zajistit, aby osoba, která se cítí obtěžována, měla rovněž pocit, že je brána vážně a že je jí nasloucháno. Z tohoto důvodu by poradní výbor měl vidět osobu, která se cítí obtěžována během krátké doby (konkrétně deset pracovních dnů); čím dříve jsou zúčastněné osoby vyslyšeny, tím čerstvější je jejich vzpomínka na události. Parlament neposkytl žádné vysvětlení, jak by přednost poradního výboru vyslechnout všechny tři stěžovatele společně převážila nad legitimním právem stěžovatele na okamžité slyšení.

22. Parlament nevysvětlil, proč uplynulo více než šest týdnů po obdržení souhlasu politické skupiny, než předseda poradního výboru zahájil kontakty s cílem uspořádat setkání se stěžovateli. Parlament rovněž nevysvětlil, proč poradnímu výboru trvalo tak dlouho, než vyslechl ostatní dotčené zaměstnance, a to potenciálně na úkor jejich vzpomínání na události.

23. Kromě toho není zřejmé, proč bylo nutné uspořádat schůze prostřednictvím vyšší osoby určené politickou skupinou. Důležité je, že tento senior byl zaměstnanec primárně obviněn z obtěžování. Tato skutečnost jasně zpochybňuje vhodnost využití této osoby jako kontaktního místa pro pořádání schůzek s poradním výborem. Poradní výbor měl odmítnout kontaktní místo navržené politickou skupinou. Místo toho mohla požádat o jinou kontaktní osobu nebo se mohla jednoduše obrátit přímo na dotčené zaměstnance, čímž se vyhnula tomu, že stěžovatel bude muset spolupracovat s jedním z údajných obtěžovatelů.

24. Veřejná ochránkyně práv chápe, že poradní výbor potřebuje určitou dobu poté, co viděl všechny dotčené osoby, aby posoudil informace, které má k dispozici, aby mohl učinit zjištění. Doba, po kterou poradní výbor vykonal své konečné posouzení (od posledního pohovoru dne 13. září 2016 až po finalizaci svého postoje dne 4. října 2016) nebyla nepřiměřeně dlouhá. Poradní výbor však poté zaslal svou zprávu politické skupině s žádostí o její schválení. Není jasné, proč poradní výbor učinil tento krok vzhledem k tomu, že vnitřní předpisy vyžadují, aby „fungoval s naprostou autonomií, nezávislostí a důvěrností“.

25. Politická skupina trvala přibližně tři týdny, než zprávu poradního výboru schválila; dne 27. října 2016 sdělila svůj postoj poradnímu výboru. Není však jasné, proč byl výsledek řízení poté stěžovateli sdělen až dne 1. prosince 2016.

26. Na základě výše uvedených skutečností je zřejmé, že lhůty, v nichž měl poradní výbor vyslechnout stěžovatele a další zaměstnance, byly zjevně porušeny. Za zvláštních okolností projednávání věci nebylo nic, co by odůvodňovalo odchýlení se od těchto lhůt. Nedodržení lhůt stanovených ve vnitřních pravidlech pro vyšetřování obtěžování podkopává význam těchto pravidel v očích zaměstnanců Parlamentu a vyjadřuje sdělení, že nebudou přijata okamžitá opatření k vyšetřování obvinění z obtěžování. Toto nedodržení rovněž vede k vyšetřování obtěžování, které je celkově nepřiměřeně dlouhé a které má za následek ponechání stěžovatele (bez ohledu na konečný závěr k problematice obtěžování) do stavu nejistoty ohledně velmi



závažného problému.

27. Veřejná ochránkyně práv souhlasí s tím, že nemusí být vhodné stanovit vymezenou lhůtu, v níž musí poradní výbor dokončit své celkové posouzení záležitosti, na kterou byl upozorněn. Je zřejmé, že poradní výbor by měl co nejrychleji postupovat ve svém celkovém hodnocení. Nemá smysl stanovit konkrétní lhůty pro dokončení dřívějších fází řízení, pokud je možné předejít zpožděním později. Bylo by užitečné, kdyby poradní výbor měl v tomto ohledu pokyny. Tyto pokyny by měly klást důraz na naléhavou povahu vyšetřování obtěžování a na potřebu, aby byla prováděna rázně, „rychlost a starostlivost“ vyžadovaná okolnostmi případu [7]. Veřejná ochránkyně práv předloží návrh na zlepšení v tomto ohledu.

28. Pokud jde o otázku postupu poradního výboru, který nebyl dokončen v době, kdy stěžovatel ještě pracoval v Parlamentu, veřejná ochránkyně práv konstatuje, že poradní výbor takovou povinnost nemá. Domnívá-li se zaměstnanec, že jeho propuštění je samo o sobě odrazem obtěžování, bude muset tuto otázku předložit v rámci stížnosti na věcné obtěžování (buď před poradním výborem, nebo v žádosti o pomoc podle služebního řádu).

29. Stěžovatel se domníval, že mu poradní výbor nezaslal úplnou kopii zprávy o šetření. Veřejný ochránce práv je však přesvědčen, že úplná kopie zprávy o vyšetřování zaslané politické skupině byla stejná jako zpráva zaslaná stěžovateli.

30. Veřejný ochránce práv si je vědom toho, že je třeba, aby všechny orgány EU měly zavedeny silné a účinné postupy pro řešení stížností na obtěžování. Na veřejnou službu EU je třeba pohlížet jako na vzor při řešení stížností na obtěžování. Nedostatky v postupech Parlamentu v tomto ohledu, jak dokládá toto šetření, by mohly negativně odrážet postupy proti obtěžování v celé veřejné službě EU obecně. Proto je velmi důležité, aby Parlament tyto nedostatky řešil, a to jak z hlediska ochrany vlastních zaměstnanců, tak aby se zabránilo vytváření obecnějšího a možná nespravedlivějšího přesvědčení, že veřejná služba EU nebere otázky obtěžování vážně.

Závěr

Na základě šetření této stížnosti veřejná ochránkyně práv konstatuje, že poradní výbor nedodržel konkrétní lhůty stanovené pro setkání se stěžovatelem a dalšími relevantními osobami a že toto selhání přispělo k celkově nepřijatelnému zpoždění při uzavírání práce poradního výboru. Vzhledem k tomu, že z vnitřních předpisů vyplývá, že tyto lhůty musí být dodrženy, není třeba v tomto ohledu vydávat doporučení a žádná další šetření nejsou odůvodněna.

Návrhy na zlepšení

Evropský parlament by měl zajistit, aby osoba, která podala stížnost na obtěžování, co nejdříve obdržela zprávu o výsledku vyšetřování prováděného Poradním výborem pro obtěžování a jeho prevenci na pracovišti.



Evropský parlament by měl vypracovat pokyny týkající se celkového harmonogramu, v němž by poradní výbor měl usilovat o dokončení své práce v jednotlivých případech. Tyto pokyny by měly zdůraznit naléhavou povahu vyšetřování obtěžování a potřebu jejich provádění s rozhodností, rychlostí a péčí, které vyžadují okolnosti případu.

Evropský parlament by měl s ohledem na citlivou povahu své práce zajistit, aby poradní výbor při sjednávání schůzek s dotčenými osobami zamezil využívání zprostředkovatelů.

Emily O'Reillyová evropská veřejná ochránkyně práv

Štrasburk, 26. února 2018

[1] Úkolem poradního výboru Parlamentu je naslouchat každému, kdo se domnívá, že se stal obětí obtěžování. Výbor je nezávislý a jedná výhradně v poradní funkci orgánu oprávněného ke jmenování (v tomto případě politické skupiny). Výbor nemá pravomoc přijímat správní nebo disciplinární opatření vůči komukoli v Parlamentu. Poradní výbor má šest členů, z nichž dva jsou jmenováni výborem zaměstnanců, jeden jmenovaný lékařskou službou, jeden musí mít odborné znalosti v oblasti „rovných příležitostí“ a složení musí být „vyvážené z hlediska pohlaví“.

[2] Článek 4 rozhodnutí předsednictva Evropského parlamentu o přenesení pravomocí orgánu oprávněného ke jmenování a orgánu oprávněného uzavírat pracovní smlouvy stanoví, že pravomoci svěřené podle služebního řádu orgánu oprávněnému uzavírat smlouvy, pokud jde o dočasné zaměstnance, vykonává orgán určený každou politickou skupinou. Parlament toto ustanovení vykládá v tom smyslu, že poradní výbor má pravomoc přezkoumávat stížnosti týkající se obtěžování dočasných zaměstnanců pracujících v politických skupinách pouze v případě, že s tím souhlasí úřad určený skupinou.

[3] Rozhodnutí přijaté generálním tajemníkem Evropského parlamentu dne 21. února 2006. Parlament odkázal zejména na článek 11 vnitřních předpisů.

<https://epintranet.in.ep.europa.eu/files/live/sites/epintranet/files/human-resources/rules-rights/advisory-committees/n>

[4] Článek 10 vnitřních předpisů

[5] Článek 11 vnitřních předpisů

[6] Článek 6 vnitřních předpisů.



[7] V tomto ohledu viz rozsudek Soudu pro veřejnou službu ze dne 11. července 2013, Tzirani v. Komise , F-46/11, ECLI:EU:F:2013:115, bod 108, který stanoví , že „*správa musí v případě incidentu, který je neslučitelný s řádem a klidem služby, zasáhnout s veškerou potřebnou silou a reagovat s rychlostí a péčí vyžadovanou okolnostmi případu za účelem zjištění skutkového stavu (...)*“ .